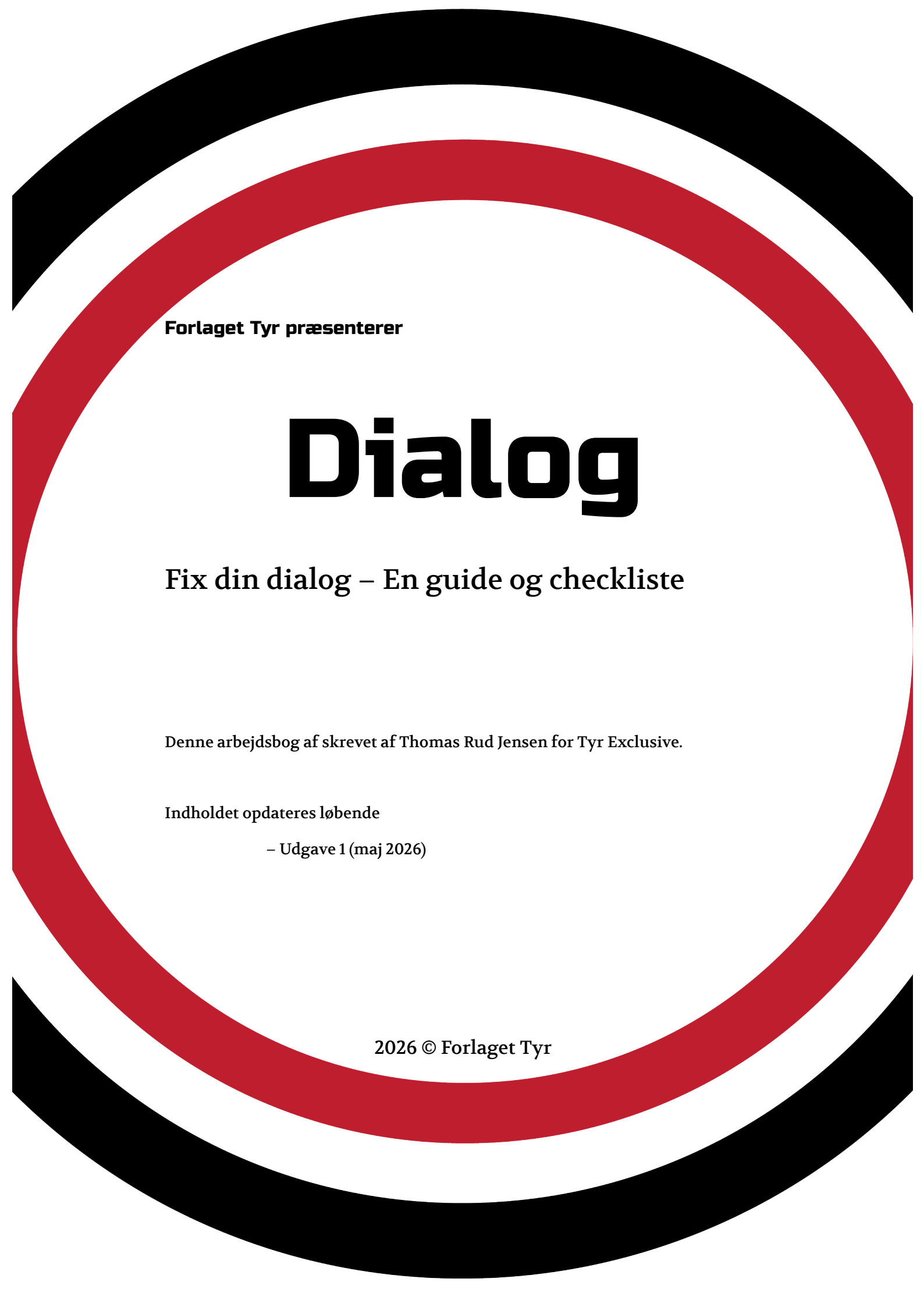




Forlaget Tyr præsenterer

Dialog

Fix din dialog – En guide og checkliste

Denne arbejdsbog af skrevet af Thomas Rud Jensen for Tyr Exclusive.

Indholdet opdateres løbende

– Udgave 1 (maj 2026)

2026 © Forlaget Tyr

Introduktion	4
Hvad er en god dialog?	5
Dialogens tegnsætning	7
Inkvitter	8
Sideopsætning	10
Rytme, flow og pacing	11
Rytme	11
Flow	11
Pacing	12
Karakterudvikling	13
Personlighed	13
Tone	13
Ordforråd	14
Karakter-tells	14
Test om din karakterers stemmer fungerer	14
Subtekst og følelsesmæssig antydning	15
Show Don't Tell i dialog	18
Regibemærkninger	20
Checklisten	21

Denne arbejdsbog er udgivet for Forlaget Tyr og er kun til personlig brug.

Arbejdsbogen eller dele heraf må ikke reproduceres, distribueres eller transmitteres i nogen form eller på nogen måde. Dette gælder fotokopiering, optagelse eller andre elektroniske eller mekaniske metoder.

Der skal ved ønske om gengivelse af arbejdsbogens indhold indhentes en forudgående skriftlig tilladelse fra Forlaget Tyr, undtagen i tilfælde af meget korte citater brugt i anmeldelser eller i uddannelsesmæssig regi.

Arbejdsbogen er til dig, der er forfatter, som gerne vil dygtiggøre dig og ønsker tips til at forbedre dine historier.

Arbejdsbogen, indhold og skrivetips er Forlaget Tyr's ejendom.

Forlaget Tyr fraskriver sig al ansvar for at indholdet i arbejdsbogen lever op til andres skrivetips. Læseren, dig, må selv vurdere om du kan bruge arbejdsbogens indhold.

© Forlaget Tyr, 2026



Introduktion

Dialog er en af de hurtigste måder at afsløre dine karakterers mål og måske unikke væremåde, skabe konflikt og hive din læser direkte ind i øjeblikket. Desuden er dialog alletiders værktøj til at dramatisere og dermed undgå for meget fortalt prosa.

Nogle forfattere og skrivecoaches mener, at der allerede bør være dialog på den første side af din historie. Om det forholder sig helt sådan, skal være usagt, men dialog og at kunne skrive god dialog er væsentlig for hvor god din bog bliver. Det skal der ikke herske tvivl om.

Naturligvis er der forskel på din læser, og hvad de bemærker, og derfor kan ingen påstå at skrive den perfekte dialog til enhver læser, selvom mange anmeldere har en mening om det. Det skyldes mest af alt, at dialog i en bog ikke er "rigtig" dialog. Transskriberer du en samtale mellem to venner på en café, vil det ikke være en samtale nogen læser synes er god. Men du kan blive god til at skrive dialog i en historie.

Det er dog også i dialogen meget kan gå galt, hvis du ikke har styr på metoder. Faktisk vil jeg vove den påstand, at dialogen er et af de nemmeste steder at suge al energien ud af en scene. Flad formulering, akavede karakterer og overforklaringer f.eks. ved massiv infodumping kan dræbe historien og den følelsesmæssig påvirkning, før den overhovedet rammer læseren.

I denne arbejdsbog tager jeg dig med på en nem og ukompliceret tur gennem de almenGYldige "regler" for god dialog og viser dig de mest almindelige dialogforbrydelser, og hvordan du retter dem. Du lærer, hvordan du skærper stemmen, opbygger en ægte undertekst, bryder en kedelig rytme, og får dine karakterer til at lyde som rigtige mennesker i samtale i stedet for karikerede silhuetter i en telefonboks, hvor telefonbogen er en synonymordbog.

Efter endt læsning burde du have et solidt begreb om, hvordan du får dialogen til at lyde naturlig, karaktererne til at forlade den plane side og træde ud til læserens egen fantasi uanset om det er for at være likeable eller det modsatte og ikke mindst til at din dialog er med til at gøre din historie bedre.

God læselyst.

Hvad er en god dialog?

En god dialog skal have en funktion i din historie. Hvis du skriver en dialog om ingenting, så kan du intet bruge fra denne arbejdsbog. En dialog skal have noget at sige. Enten som en del af handlingen eller som en del af karakterudviklingen.

Kort sagt:

Hver dialog skal handle om noget

Når du har styr på denne almengyldige regel, kan du fortsætte.

En god dialog bør:

- 🔊 **afsløre karakterdynamikken og meget gerne rigtige følelser**

Det er i denne form for dialog, at læseren ser, hvordan karaktererne føler for hinanden, selv når de foregiver noget andet. Tænk passiv-aggressive middagssamtaler, følelsesladede oneliners eller den ene karakter, der ikke kan få sig selv til at sige de berømte tre ord "Jeg elsker dig", så de bringer fumler, er akavede og bemærker andre mærkelige ting og håber modparten siger det først, så de blot skal sige "I lige måde".

- 🔊 **skubbe historien eller spændingen fremad**

Hvis intet ændrer sig ved slutningen af scenen, hvorfor blev vi så ledt denne vej og hele vejen igennem den? Dialog bør vække noget til live. Eskalere en konflikt, introducere et twist eller udløse et magtskifte. Det er ikke bare fyld mellem action-beats, og vi er ikke kommet for at læse small-talk, medmindre den small-talk afslører noget dybere.

- 🔊 **føles levende og uforudsigelig**

Ægte samtaler overlapper hinanden, modsiger hinanden, udvikler sig i spiraler. Giv derfor dine karakterer tilladelse til at afbryde, blive distraheret, undvige spørgsmål, undlade at svare på et konkret spørgsmål eller sige noget småligt, bare fordi de kan. Det er den guldgrube, de fleste forfattere stort set aldrig tænker på at grave i.

☹ **skabe undertekster og indre modsigelser**

De bedste replikker er dem, der betyder mere, end de siger. Måske siger din karakter: "Jeg har det fint" med et smil, mens de skrider noget andet indvendigt. Læserne elsker at blive betroet med sådanne oplysninger til og bemærke de små revner, der truer med at vokse sig større for hver side, der vendes.

En god dialog er ikke:

☹ **et værktøj til at dumpe information, som læseren ikke bad om**

Hvis læseren får information uopfordret eller bruges til at forklare komplicerede systemet, world buildingen eller hvordan de forskellige magthavere interagerer, kan du være sikker på, at læseren straks bliver revet ud af historien og den intime atmosfære mellem læser og bog som du forsøger at skabe er væk.

☹ **en opsummering af ting, som karaktererne allerede ved**

Du må aldrig bruge din dialog til at genfortælle karakterernes fælles oplevelser. Ikke medmindre du gør det som noget, den anden ikke oplevede på samme måde. Aldrig.

☹ **endeløse monologer, der så let som ingenting kunne opsummeres**

Husk på, at dialoger på skrift ikke fungerer som dialoger på en café med din ven eller veninde. Har din karakter en vigtig ting at fortælle, så sørg for at bruge regibemærkninger, lad dine andre karakterer afbryde og flette deres mening ind og bryd den lange, tunge monolog op.

☹ **et ekkokammer for karakterernes tanker**

En karakters monolog alene i et rum fungerer dårligt. Lad dem handle, tænke eller møde nogen, som de kan tale med om det, der skal fortælles.

Hvis din dialog ikke giver noget (følelsesmæssigt, narrativt eller rytmisk), fortjener den sandsynligvis ikke sin plads på siden, og måske er den ligefrem kedelig i forhold til din historie.

Dialogens tegnsætning

Tegnsætning omkring dialog er enten citationstegn (“...”) eller bindestreg før dialogen (-). Hold øvrig tegnsætningen som f.eks. punktum, komma, spørgsmålstegn eller udråbstegn til slut inden for citationstegnet.

F.eks.:

”Har du skrevet dig op til nyhedsbrevet?”

”Tyr Exclusive er bare the fedeste.”

”Ja da, Tyr Exclusive!”

”Ja, selvfølgelig,” svarede alle.

Inkvitter

Et inkvit er angivelsen af den, der taler efter citationstegnet og dialogen. Et inkvit er den anførende sætning ved direkte tale (f.eks. sagde han).

Gode udenlandske forfattere om dialog mener, at 80-90 % af alle inkvitter skal være “sagde/siger”. Det er en meget simpel regel, og begrundelsen er, at du kan betone hvordan det bliver sagt i regibemærkningerne omkring dialogen. Ved at bruge det noget intetsigende “sagde/siger” støder du ikke læserens opfattelse af situationen. Fordi gør det du, er det et større problem, end at det bliver en kende kedeligt at læse “sagde/siger” hele tiden.

Måske bliver det så kedeligt at læse, at du automatisk skærer ned på brug af inkvitter.

Andre steder, bl.a. blandt dansksprogede mentorer kan læses, at de anbefaler brug af stærke verber for at gøre teksten mere spændende.

Fx. “vrængede”, “snøvlede”, “jamrede”, “hulkede”, osv.

Ved brug af disse stærke verber lægger du som forfatter en stemning og et humør/adfærd ned over din karakter i dialogen. Det er meningen, at læseren så skal gribe dialogen med det udgangspunkt og forestille sig dialogen, hvor din karakter gør det, der står i verbet.

- ⊗ Du skal være sikker på, at din karakter har den samme adfærd gennem dialogen, hvis du bruger stærke verber. Altså at karakteren ikke tillægges en masse forskellige sindsstemninger, fordi du føler dig inspireret til at sætte en masse forskellige stærke verber på som inkvit. Karakteren kan selvfølgelig godt skifte humør undervejs i dialogen, men det skal dialogen i så fald bære præg af.
- ⊗ Brug stærke verber, der giver mening. Fx dur “udåndede” bare ikke, hvis du mente “stønnede”. “Udåndede” betyder reelt døde og derfor springer det voldsomt i øjnene, hvis du skriver det. Andre steder er det set brug af “gestikulerede”. Det er ikke muligt at udtale en gestikulation. Derfor er det et no go.
- ⊗ Generelt bør du minimere brug af inkvitter mest muligt. Det kan du f.eks. gøre ved at give din karakter særlige “tells”. Altså en måde at udtale ord på, f.eks. at de altid siger “ik” som i København, eller “mand” som i Aarhus –

eller er det omvendt. På denne måde kan læseren gætte, hvem der taler og det falder naturligt. Men det skal selvfølgelig gøres stringent, så du ikke mister læseren. Giv dine karakterer særlige stemmer, så de skiller sig ud.

- ☒ Pas voldsomt meget på med at supplere din inkvit med et adverbium. Altså et beskrivende tillægsord. Fx “hvæsedes stædigt”. “Stædigt” er adverbiet. Du risikerer at du fortæller din læser, hvordan læseren skal forestille sig en situation, og hvis det ikke passer med læserens opfattelse af situationen, har du trukket læseren ud af situationen og scenen. Det er træls. Det bedste råd her er derfor at undgå adverbiet, men i stedet beskrive stemningen i scenen i regibemærkningerne. Adverbier er dog slet ikke dårlige at skrive i sit første manuskriptudkast, da de kan udryddes efterfølgende og kan fylde regibemærkninger ud. Dvs. du får hjælp til stemningen i scenen efterfølgende når du redigerer din tekst.
- ☒ Et godt råd til at bløde en dialog op både i teksten men også visuelt på siden er brug af regibemærkninger og måske også korte indstik i din dialog, så du bruger en rytme med dialog + inkvitter. Fx kan du bruge følgende dialogopbygning:
“dialog” – inkvit + evt. lille regibemærkning — “dialog”.
Dette uden linjeskift. Hermed er det samme person, der siger det hele og du har skjult din inkvit i dialogen og kun brugt den én gang mellem to dialogstykker.

Sideopsætning

Dialog giver luft til siden og kan bryde en beskrivelse eller begivenhed op, både visuelt og fortællerteknisk.

Dialog starter altid med indrykning og ny linje, hver gang en ny karakter siger noget. Det hjælper læseren med at skelne karaktererne og du kan måske spare en inkvitter.

Rytme, flow og pacing

Hvor lange er sætningerne som den enkelte siger. Er det korte udråb, fyldt med slang, ungdommelige vendinger, afsluttes de med særlige ord, er ordvalgene formelle, gentages samme talefejl, eller bruges mange indskudte sætninger?

Rytme

Hvor lange er karakterernes sætninger? Afbryder de sig selv eller andre? Taler de i lister, pauser eller spiraler?

Rytme kan også skabes eller ødelægges af overdrevet brug af inkvitter. Gør det med måde og læg mærke til dialogens rytme.

God dialog ånder, bevæger sig, danser. Den eskalerer og opløses. Dårlig rytme er flad. Forudsigelig. For afbalanceret.

F.eks.:

"Jeg ved det ikke," sagde hun og trak på skuldrene. "Måske skulle vi tale om det."

Han tøvede, rynkede panden og rystede så på hovedet. "Der er intet at tale om."

"Jo, det er der," svarede hun, og øjnene afslørede hendes skuffelse.

Vi har:

Et par meget standardiserede, ligevægtede sætninger. Tags, der er for ligevægtede med dialogen og struktureret på samme måde. Ingen afbrydelse, ingen gnist, intet skift i energi. Intet. Det giver ingenting.

Dialogrytme handler om energi og følelse.

Når du varierer sætningslængden, bryder forventninger og afbryder dialogens flow, skaber du noget, der rent faktisk føles levende. Du skal have bevægelse, spænding og personlighed. Ikke alt behøver at være "Han sagde, mens han gjorde noget" → læs om regibemærkninger.

Flow

Flow er, hvor ubesværet din historie bevæger sig fra én idé til den næste. Hvor godt går dine scener over? Hvor klar er din prosa? Bliver dine læsere trukket ud af

fortællingen af akavede formuleringer eller forvirrende skift i tid (eller perspektiv).

Du ønsker, at dine læsere skal nyde rejsen fra start til slut, næsten uden at bemærke, at de er på rejse. Hvis din historie flyder godt, er det meget nemmere at styre tempoet, fordi overgangene mellem scener og kapitler føles naturlige, hvilket hjælper med at holde momentum oppe.

Pacing

Pacing er dialogens tempo og refererer til den hastighed, hvormed din historie udfolder sig. Det handler om rytmen i din fortælling og hvordan tingene bevæger sig fra et øjeblik til det næste. Tænk på tempo som din romans hjerteslag – det dikterer, hvor hurtigt (eller langsomt) plottet udvikler sig, og hvor meget plads du giver dine læsere mellem vigtige øjeblikke.

Hvis tempoet er forkert, mister du dine læsere. Hvis tingene bevæger sig for langsomt, kan dine læsere kede sig og – endnu værre – lægge bogen fra sig og aldrig blive færdige. På den anden side, hvis tempoet er for hurtigt, kan detaljer blive overset, og læserne kan føle sig overvældede og desorienterede.

Det er vanskeligt at finde det optimale tempo. Der skal være nok spænding og begejstring til at få folk til at vende siderne, men også nok tid til at give dit publikum plads til at fordøje vigtige øjeblikke, få kontakt med karaktererne og forstå, hvad der står på spil.

Dialog er et godt værktøj til at kontrollere tempoet, men det kan også være en fælde. Hvis dine karakterer diskuterer det samme i flere sider uden at flytte handlingen fremad, vil tempoet føles trægt.

Når du redigerer dialog, skal du sørge for, at hver linje har et formål:

- ⊗ Afslører den noget nyt om karakteren?
- ⊗ Fremfører den handlingen eller opbygger den spænding?
- ⊗ Kunne denne udveksling være kortere uden at miste sin effekt?
- ⊗ En skarp dialog holder læserne engagerede, især i spændte eller følelsesladede scener.

Karakterudvikling

Ikke ret meget slår en historie ihjel hurtigere end karakterer, der lyder fuldstændig ens, når de taler og som i øvrigt lyder som fortælleren, hvis denne er en alvidende fortæller eller sågar med 3. person lang fortællervinkel.

Læg især mærke til disse fire karakteristika for dine karakterer i historien.

- 👤 Personlighed
- 👤 Tone
- 👤 Ordforråd
- 👤 Karakter-tells

Personlighed

En personlighed dækker over disse detaljer:

- 👤 Karakter: Dækker over de dybere moralske og mentale træk.
- 👤 Væsen: Refererer til den samlede fremtoning og natur.
- 👤 Temperament: Fokus på det følelsesmæssige grundlag og reaktionsmønstre.
- 👤 Særpræg: Fremhæver det unikke og individuelle ved en person.
- 👤 Individualitet: Understreger det, der gør personen speciel og uafhængig af andre.

Find ud af, hvem hver karakter er. Sæt en personlighed på hver og én. Er de f.eks. dramatiske, ængstelige, akavede, manipulerende, direkte?

Deres personlighed bør komme igennem i deres ordvalg, struktur og følelsesmæssige fremtoning.

Læs mere om karakterudvikling og få gode værktøjer til det i Forlagets arbejdsbog om karakterudvikling.

Tone

En karakters tone siger meget om deres personlighed og her kan der med få midler skabes en troværdig karakter.

Sørg for at hver karakter har en særlig tone i deres dialog. Både når de er overstadige, glade, triste, stressede og på kanten af livet. Måske endda når de er sammen med særlige andre personligheder.

Ordforråd

En karakters ordforråd kan fortælle meget om karakterens historie, uddannelse, dannelse osv. Derfor bør du, når du laver en personkarakteristik altid inkludere, hvordan de taler. Bl.a. hvordan deres ordforråd ser ud.

Taler de akademisk, ungdommeligt, snappy, forsigtigt, frembrusende, uovervejet, ved brug af slang.

I dialog kan brug af et forkert eller skævt ordforråd til en bestemt karakter hurtigt ødelægge stemningen. Omvendt kan et konsistent ordforråd virkelig bygge fede karakterer.

Karakter-tells

En karakters særlige kendetegn kan ligge i noget de siger. Dvs. at hver gang denne karakter taler, så giver en lille detalje sig til kende. Læseren bliver dermed ikke i tvivl, når denne karakter taler. Det er et stærkt træk.

Test om din karakterers stemmer fungerer

Hver karakter bør reagere forskelligt på den samme situation. Hvis de ikke gør det, har du sandsynligvis et problem med stemmeblandingen (dvs. de lyder alle som dig).

Prøv at teste karakterstemmerne ved at placere dem i den samme modstridende scene og se, hvor forskelligt de reagerer. Brug karakterens personlighed, tone og ordforråd til at adskille dem. Lad dem opfatte samme situation forskelligt. Lad dem se hver deres løsning. Lad dem skændes over det. Lad dem opnå et kompromis.

Ved at sætte dine karakterer sammen om et fælles problem, en fælles konflikt eller lignende, giver dig alle tiders mulighed for at udvikle hver karakter separat, fordi du og læseren ser deres forskelligheder.

Det er sådan, du ved, at stemmen virker. Og hvis du skriver det samme i lidt forskellige nuancer til hver af dine karakterer, så er det sandsynligvis et tegn på, at det ikke virker.

Subtekst og følelsesmæssig antydning

Subtekst er det, der ikke bliver sagt, men føles. Det er spændingen mellem linjerne, den akavede pause, det falske smil, den følelsesmæssige sandhed pakket ind i høflige løgne.

Subtekst er, når dialogen og din tekst siger én ting, men der er en hel verden af mening nedenunder. Når du forklarer subtekst, holder den op med at være subtekst.

Dårligt eksempel:

"Vi burde mødes engang," sagde hun med et meningsfuldt blik, der antydede et ønske om at genoprette forbindelsen på et dybere niveau.

Dette er ikke undertekst. Dette er at råbe meningen til læseren med et neonskilt i hånden.

Linjen siger allerede "indhente det forsømte". Blikket er allerede meningsfuldt. Og så får vi at vide, hvad meningen er.

Her er hvordan du fixer det.

Mulighed 1: Bare dialogen. Lad situationen tale.

"Vi burde indhente det forsømte engang."

Hvis konteksten allerede er ladet (som f.eks. at de er gamle venner, det er et brudt forhold eller dårlig timing), lander den replik hårdere uden kommentarer.

Mulighed 2: Behold blikket, drop resten.

"Vi burde indhente det forsømte engang." Hendes blik blev hængende et øjeblik for længe.

Det er ikke nødvendigt at beskrive blikket som "meningsfuldt". Du lader handlingen gøre det af sig selv.

Mulighed 3: Tilføj modsigelse eller sårbarhed.

"Vi burde indhente det forsømte engang." Hun prøvede at sige det på den luftige måde, folk ofte gjorde, når de ikke havde til hensigt at række ud igen, men hendes alt for hurtige blink fik ordene til at synke under vægten.

Nu har du følelsesmæssig kompleksitet. Vi ved, at hendes ord ikke kunne forblive lette, fordi hun ikke kunne forblive lette, og vi ved, at på trods af at det var en almindelig smid-og-smid-replik, betød den faktisk noget for hende. Og alt det uden at skulle 'antydde' eller 'hinde til' noget.

Når du skriver dialog, bør du ikke forsøge at fortælle læseren, hvordan han skal føle. Du skal skabe et øjeblik, der er rigt nok til, at de faktisk kan føle noget uden at blive bedt om det.

Subtekst giver plads til fortolkning. Den inviterer læseren ind. Og det er uden tvivl det vigtigste værktøj, en forfatter kan have.

Hvad gør subtekst kraftfuld?

Den inviterer læseren til at deltage. De føler sig kloge ved at bemærke noget under overfladen. Den skaber følelsesmæssig dissonans. Ordene siger én ting, men kropssproget eller tanken afslører noget andet. Det er mere interessant at læse og undre sig over det. Det tilføjer spænding og dybde. Det usagte har altid mere vægt end det sagte.

Hurtige eksempler:

Dialog uden undertekst:

"Jeg er vred på dig," sagde han med knyttede næver i raseri.

Med undertekst:

"Hvis du er glad, er jeg glad," sagde han. Så tog han sin telefon og begyndte at scrolle.

Dialog uden undertekst:

"Jeg elsker din nye kæreste," sagde hun og tvang frem et smil.

Med undertekst:

"Hun virker sød," sagde hun og tog derefter en lang slurk af sit tomme glas.

Dialog uden undertekst:

"Jeg vil ikke tale om det," sagde hun og undgik øjenkontakt.

Med undertekst:

"Jeg sagde, at jeg har det fint." Hendes kæbe kneb sig sammen. Kniven ramte skærebrættet lidt for hårdt.

Undertekst behøver ikke at være mystisk eller kryptisk, i modsætning til den almindelige opfattelse. Den skal bare give læseren nok til at fornemme følelsen under overfladen uden at skulle stave den ud.

Show Don't Tell i dialog

En af de nemmeste måder at få øje på, når du fortæller i stedet for at vise i dialog, er, hvis du direkte navngiver følelser, f.eks.:

"Jeg er så bange." Eller. "Jeg har virkelig posttraumatisk stress."

Altså sådanne udtryk af følelser kan sagtens tillægges teenageren, der naivt sætter ord på sine følelser, men det skal i så fald være semihumoristisk ment eller et af de såkaldte karakter-tells.

Infodumper du med oplysning om din verden, dine karakterer, din histories konflikter? Drop det og dramatiser i stedet.

Drop kønsløse dialoger, f.eks.:

"Det formoder jeg," sagde han modvilligt og antydede dermed sin tøven.

Denne replik gør absolut mest, men på en eller anden måde gør den stadig ikke noget som helst. For det første er sætningen "Jeg formoder det" allerede i sagens natur tøvende. Så får vi "sagde modvilligt", hvilket hamrer det samme point hjem. Og så "antyder han sin tøven"? Det er bare... at fortælle os, hvad vi allerede vidste. To gange.

Sådan kan du rette det:

Bare sig replikken.

"Jeg formoder det."

Eller tilføj handling.

"Jeg formoder det." Hans øjne blev smalle.

Eller juster tegnsætningen.

"Jeg formoder det?"

Det spørgsmålstegn gør præcis det samme, som hele den originale talekode forklarede os.

"Jeg formoder det," sagde han modvilligt, hvilket antydede sin tøven.

Når du betegner følelser med:

sagde hun vredt

sagde han nervøst

sagde de håbefuldt

...berøver du dialogen dens naturlige spænding. Du behandler også din læser, som om de ikke forstår det, medmindre du forklarer. Og tro mig, det vil de.

Faktisk kan det nogle gange være stærkt at lade læseren misforstå det lidt med vilje. Det skaber følelsesmæssigt rum senere i din historie til opdagelse og overraskelse.

Så hvis du finder dig selv i at skrive en linje og derefter følge den op med

"sagde han, [følelser]agtigt".

Pause.

Spørg dig selv, om linjen allerede viser det. Fjern det derefter helt.

Regibemærkninger

Brug regibemærkninger.

En lang dialog frem og tilbage mellem to karakterer uden at benytte omgivelserne og at de gør noget i scenen kan foranledige et såkaldt white room syndrom. Eller at de lige så godt kunne stå i en telefonboks at tale samme i røret. Brug rummet og scenen til at skabe fylde i dialogen.

Checklisten

Hermed din checkliste til at styrke dit manuskripts dialoger

Sæt kryds	Hvad	Forklaring
☐	Check tegnsætning ved alle dialoger	Søg (") og du kan gennemgå dem alle
☐	Ny linje ved dialogskifte + indrykning	Hver gang en ny karakter siger noget
☐	Check adverbier	Skal de dramatiseres eller fjernes, eller fungerer de?
☐	Har du styr på inkvitter?	Find rytmen i dine dialoger, minimer hvor muligt
☐	Replikindividualisme	Taler karaktererne på egen unik måde?
☐	Gør du brug af karakter-tells?	Er det gennemført?
☐	Taler dine karakterer med følelserne?	Læseren gider ikke kønsløse dialoger
☐	Foregår dialoger spændende steder?	Kan læseren se scenen for sig, eller er scenen blank?
☐	Fungerer din subtekst?	Skriver du følelser mellem linjerne?
☐	Gør du brug af regibemærkninger	Ja tak. Gør dine scener med dialog levende
☐	Infodumper du i dialoger?	Ok til en vis grad, men ryd op
☐	Er personlighed konsistent?	Personafhængig
☐	Er tone konsistent?	Personafhængig
☐	Er ordforråd konsistent?	Personafhængig
☐		
☐		
☐		
☐		
☐		
☐		
☐		
☐		